

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/12/2019
Identifikačné číslo spisu: 1216010139
Dátum vydania rozhodnutia: 23.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1216010139.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného J. N. pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla osoby podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom dňa 22. mája 2019 v Bratislave, o dovolaní obvineného J. N. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. októbra 2017, sp. zn. 2To/80/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného J. N. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

I.
Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „prvostupňový súd“) zo 6. apríla 2017, sp. zn. 5T/26/2016, bol obvinený J. N. uznaný za vinného z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 22. júla 2008 v Trenčíne, ako konateľ spoločnosti S., so sídlom Rajecká XX, Bratislava, uzatvoril so spoločnosťou ČSOB leasing, a. s., so sídlom Panónska cesta 11, Bratislava, leasingovú zmluvu číslo LZF 08/10451, predmetom ktorej bolo prefinancovanie osobného motorového vozidla značky VW Pasat, VIN: B., rok výroby XXXX, pričom z dôvodu neplnenia si zmluvných podmienok bola predmetná zmluva dňa 30. decembra 2008 zo strany poškodenej spoločnosti vypovedaná a výpoveď zo zmluvy si obvinený prevzal dňa 26. januára 2009, v rovnaký deň mu bola doručená výzva na vrátenie predmetu leasingu, pričom tento v určenej dobe nevrátil, ale dňa 24. marca 2009 sa na notárskom úrade na Prievozskej 4/A v Bratislave zaviazal dať predmetné vozidlo do užívania spoločnosti O. W., s. r. o., so sídlom T. X, U., čím spoločnosti ČSOB leasing, a. s., Bratislava, Panónska cesta 11, spôsobil škodu minimálne vo výške 15.717 eur.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 217 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona súd obvinenému výkon trestu podmienične odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd obvinenému uložil aj povinnosť nahradiť škodu poškodenej ČSOB leasing, a. s., Bratislava, Panónska cesta 11, vo výške 15.717 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodenú spoločnosť so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Krajský súd v Bratislave rozhodujúc o odvolaní obvineného J. N. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením z 26. októbra 2017, sp. zn. 2To/80/2017, odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal obvinený J. N. dovolanie prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Petra Šumšalu písomným podaním z 5. septembra 2018, doručeným Okresnému súdu Bratislava II 6. septembra 2018 z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

V podanom dovolaní obvinený uviedol, že podľa tvrdenia krajského súdu ho zo spáchania trestného činu v plnom rozsahu usvedčili priame dôkazy, a to výpovede svedkov, ktorí mali vypovedať mimoriadne podrobne v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní k priebehu žalovaného skutku. Krajský súd však neuvádza, ktoré tvrdenia ktorých konkrétnych svedkov majú byť týmito priamymi dôkazmi, pričom po preštudovaní a oboznámení sa s obsahom všetkých vykonaných výsluchov svedkov musí dovolací súd podľa názoru obvineného dospieť k záveru, že nimi nebolo preukázané, že by obvinený predmetné motorové vozidlo prevzal, disponoval ním, ani to, že by mu ho vôbec niekto odovzdal. Prevzatie osobného motorového vozidla podľa obvineného nepreukazuje ani podpis na preberacom protokole, pretože ani jedna z osôb podpisujúcich tento protokol predmetné motorové vozidlo nevidela a ani ho obvinenému neodovzdávala. Poukázal pritom na výpovede svedkov Mgr. R. S., JUDr. G. F. a Ing. T. J., z ktorých vyplýva, že poškodená spoločnosť viedla v leasingových veciach kompletne spisové materiály, pričom v konaní nebol ani na opakovanú žiadosť obhajoby predložený kompletný, dokonca ani čiastkový spisový materiál, ktorý by potvrdil alebo vyvrátil, kto mal v mene spoločnosti S. s. r. o. túto spoločnosť osloviť a kto jej predkladal jednotlivé dokumenty na preukázanie bonity za účelom uzatvorenia leasingovej zmluvy, ako predmet leasingu vyzeral, kto a na základe čoho podal návrh na zápis predmetu leasingu do evidencie, kto a na základe čoho prevzal dokumenty od polície ohľadom prihlásenia vozidla do evidencie a pod. Na základe uvedeného obvinený konštatoval, že orgány činné v trestnom konaní a súdy nevykonali dostatočné dokazovanie v tejto časti, pretože v konaní neboli preukázané rozhodné skutočnosti.

Navyše, ani matka obvineného, svedkyňa J. N., vo svojej výpovedi neuviedla, že obvineného videla používať predmetné osobné motorové vozidlo. Rovnako tak z výpovede svedkyne Ing. T. J. nie je možné vyvodiť jednoznačný záver o tom, že táto svedkyňa bola vôbec osobne prítomná pri uzatváraní predmetnej leasingovej zmluvy a sama opakovane uviedla, že nebola prítomná ani pri odovzdávaní vozidla. Svedkyňa taktiež nevedela uviesť, na základe čoho poškodená spoločnosť nadobudla vlastnícke právo k predmetnému motorovému vozidlu, pričom v konaní nebolo vlastnícke právo tejto spoločnosti ničím preukázané a taktiež nebolo preukázané ani zaplatenie kúpnej ceny. Z výpovede svedka H. U. vyplýva, že preberací protokol nepodpisoval pri reálnom odovzdaní motorového vozidla, čo znamená, že na základe jeho podpisu nemôže byť preukázané, že obvinený predmetné motorové vozidlo aj reálne

prevzal, ako to podľa obvineného nesprávne odvodzuje súd vo svojom rozhodnutí. Svedok taktiež podľa obvineného opakovane uviedol, že predmetné motorové vozidlo, ku ktorému podpísal odovzdávací protokol, nikdy nevidel.

Obvinený v podanom dovolaní taktiež poukázal na to, že v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, kto oslovil predmetnú leasingovú spoločnosť v súvislosti s uzatvorením leasingu na spoločnosť S. s. r. o., avšak obvinený to podľa vlastných slov jednoznačne nebol. V konaní pritom nebola nikdy predložená ani dokumentačná zložka poškodenej spoločnosti k celému prípadu, a to ani na základe opakovanej žiadosti obhajoby, čo má podľa obvineného za následok to, že v konaní nebola žiadnym spôsobom preukázaná existencia predmetu leasingu (predmetného motorového vozidla). Rovnako tak v konaní nebola predložená kúpna zmluva, uzatvorená medzi poškodenou spoločnosťou a spoločnosťou E. Y. s. r. o., na základe ktorej sa poškodená spoločnosť stala vlastníkom predmetného motorového vozidla, čo má podľa obvineného za následok to, že v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané vlastnícke právo spoločnosti ČSOB leasing a. s. k predmetnému motorovému vozidlu, ani zaplatenie kúpnej ceny. Keďže ani jeden zo svedkov nepotvrdil samotnú existenciu predmetného motorového vozidla a rovnako tak ani jedna z osôb podpisujúcich preberací protokol motorové vozidlo nevidela a neodovzdala obvinenému, podľa názoru obvineného nemohli mať konajúce súdy v žiadnom prípade za preukázané, že motorové vozidlo bolo obvineným reálne prevzaté iba z podpísania preberacieho protokolu. Odovzdanie veci je totiž reálnym právnym úkonom a na jeho naplnenie je potrebné nielen podpísanie protokolu (ak na ňom strany trvajú), ale najmä reálne odovzdanie/prevzatie veci, ktoré však v predmetnom konaní nebolo nikým a ničím preukázané.

V ďalšej časti podaného dovolania obvinený poukázal na to, že v konaní bolo jednoznačne preukázané to, že počnúc 28. októbrom 2008 už nebol konateľom ani spoločníkom obchodnej spoločnosti S. s. r. o., a aj keď tento zápis nebol vykonaný v obchodnom registri, jeho účinky boli a sú platné. Taktiež v tejto súvislosti poukázal na to, že údajná výpoveď leasingovej zmluvy zo dňa 31. decembra 2008 bola obvinenému zo strany poškodenej spoločnosti zaslaná na adresu trvalého bydliska na jeho meno, nie na spoločnosť S. s. r. o. ako zmluvného partnera poškodenej spoločnosti. Keďže však obvinený s predmetnou spoločnosťou už nemal nič spoločné (nebol jej konateľom), túto výpoveď odovzdal N. N. a J. J., teda osobám, ktoré od samého začiatku riadili spoločnosť S. s. r. o. (čo napokon potvrdil aj svedok J. J. vo svojej svedeckej výpovedi). Z uvedeného podľa názoru obvineného vyplýva, že tento nielenže nikdy nedisponoval motorovým vozidlom, ktoré malo byť predmetom leasingu a ktorého neoprávnené užívanie sa mu kladie za vinu, ale rovnako tak v čase ukončenia leasingovej zmluvy už nebol ani konateľom, ani spoločníkom obchodnej spoločnosti S. s. r. o., čo znamená, že mu nevznikol žiadny záväzok/povinnosť na vrátenie predmetu leasingu (aj keby s predmetom leasingu disponoval, čo však obvinený popiera).

Rovnako tak sa obvinený nestotožňuje s podľa neho povrchným, laxným a absurdným konštatovaním odvolacieho súdu, ktorý mal za preukázané vlastnícke právo poškodenej spoločnosti ČSOB leasing a. s. k predmetnému motorovému vozidlu z ustanovenia 1.5.2 Všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu ČSOB leasing a.s. pre dopravnú techniku 02/08, v zmysle ktorého „predmet leasingu je vo výlučnom vlastníctve ČSOBL...“ Uvedené konštatovanie je podľa názoru obvineného absurdné, pretože ním odvolací súd v podstate vyjadruje, že čo je napísané, to platí, čo by malo pri tomto výklade za následok, že ak by si aj nevlastník napísal do všeobecných zmluvných podmienok, že je vlastníkom nejakej hnutelnej veci, týmto krokom by pre potreby súdu nesporne preukázal svoje vlastnícke právo, čo je podľa obvineného neakceptovateľné. V tejto súvislosti obvinený zdôraznil, že do dnešného dňa podľa jeho názoru nebolo preukázané vlastnícke právo spoločnosti ČSOB Leasing a. s. k predmetnému motorovému vozidlu, ktoré mal obvinený neoprávnené používať. Spoločnosť ČSOB Leasing a. s. taktiež podľa obvineného nepreukázala zaplatenie kúpnej ceny za predmetné motorové vozidlo a rovnako tak nepreukázala, že by predmetné motorové vozidlo zverila obvinenému, že by ho obvinený niekedy prevzal alebo mal v dispozičnej sfére.

V ďalšej časti podaného dovolania obvinený poukázal na skutočnosť, že páchatelom trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla môže byť iba konkrétna osoba (konkrétny

subjekt), ktorej bolo motorové vozidlo zverené alebo ktokoľvek, kto sa zmocní motorového vozidla, aby ho prechodne užíval. Objektívna stránka skutkovej podstaty tohto trestného činu spočíva v prechodnom používaní cudzieho motorového vozidla, ktoré bolo páchatelovi zverené. Vždy však musí ísť o prechodné používanie motorového vozidla, pričom za dočasné používanie sa považuje dočasná dispozícia, t. j. dispozícia po relatívne krátky čas. Úmysel páchatel'a pritom musí zahŕňať aj zámer vrátiť vozidlo po prechodnom užívaní osobe, ktorou bolo páchatelovi zverené. Vlastnícke právo je pritom rozhodujúce aj v súvislosti s objektom trestného činu, ktorým je vlastníctvo veci (motorového vozidla) pokiaľ ide o jeho prechodné/dočasné používanie.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania však podľa obvineného vyplynulo, že tento nikdy nemal v úmysle motorové vozidlo, ktoré bolo predmetom leasingu používať (ani prechodne ani stálo), nikdy ním nedisponoval a z tohto dôvodu ho logicky ani nemohol vydať vlastníčkovi, ani obnoviť jeho dispozičné právo.

Vo vzťahu k súdom stanovenej náhrade škody obvinený uviedol, že táto bola súdom stanovená v rozpore s vyjadrením a výsluchom znalca na hlavnom pojednávaní 19. januára 2017, pričom znalec sa opakovane vyjadril, že škoda ako taká nemusí byť z jeho strany ustálená a môže byť dokonca nižšia ako ním vyčíslená hodnota motorového vozidla v znaleckom posudku. Okrem toho sa znalec vyjadril, že popis a charakteristika predmetného motorového vozidla a jeho označenia ako nové je veľmi neštandardný, pričom na výslednú všeobecnú hodnotu vozidla by malo vplyv poškodenie vozidla, vyšší počet najazdených kilometrov, ako aj počet predchádzajúcich držiteľov, ktorých však orgány činné v trestnom konaní a ani súdy nepovažovali za podstatné zisťovať, aj keď to obhajoba opakovane žiadala. V tejto súvislosti dal obvinený do pozornosti, že v celom priebehu konania orgány činné v trestnom konaní ani súd nedokázali zabezpečiť žiaden dôkaz o tom, kto a na základe čoho prihlásil predmetné motorové vozidlo do evidencie a kto uzatváral a platil poistenie predmetného motorového vozidla, čo bolo okrem iného podmienkou leasingového vzťahu.

Rovnako tak konajúce súdy podľa obvineného opomenuli skutočnosť, že za predmetné motorové vozidlo bolo zaplatených niekoľko splátok, čo vyplýva z výpovede zástupcu poškodenej spoločnosti z 8. októbra 2015, v rámci ktorej tento uviedol, že mali byť zaplatené dve splátky, avšak ich výšku nevedel uviesť, a rovnako tak z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní 19. januára 2017, v rámci ktorej potvrdil zaplatenie niekoľkých splátok, avšak nevedel sa vyjadriť, kto mal tieto splátky platiť. Zástupca poškodenej spoločnosti dokonca na hlavnom pojednávaní výslovne uviedol, že nevie presnejšie uviesť, či si v tomto konkrétnom prípade poškodená spoločnosť uplatňovala svoj nárok v civilnom konaní, teda je možné, že súd priznal náhradu škody v civilnom konaní aj napriek tomu, že o náhrade škody rozhodol aj civilný súd. Obvinený taktiež poukázal na to, že orgány činné v trestnom konaní ani neskúmali, či škoda vzniknutá spoločnosti ČSOB Leasing a. s. nebola tejto spoločnosti náhodou uhradená z poistenia predmetnej veci, keďže aj táto skutočnosť má podstatný vplyv na náhradu škody.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti obvinený zdôraznil, že v celom konaní orgány činné v trestnom konaní a súdy získavali a vykonávali dôkazy výlučne v jeho neprospech, pričom nevykonali ani jeden dôkaz, ktorý by mohol byť v jeho prospech, a to ani na základe výslovnej žiadosti opakovane podaných návrhov obhajoby, čím došlo k úmyselnému zabráneniu zistenia objektívnej pravdy, ktorá je nevyhnutná pre samotné rozhodovanie o vine obvineného. Práva obvineného preto boli podľa jeho názoru účelovo a úmyselne porušované najmä v oblasti nevykonania opakovane navrhovaného dokazovania. Obhajoba v predmetnej veci trvala najmä na zabezpečení úplného výpisu z evidencie motorového vozidla, ktoré malo byť predmetom leasingu, ako aj ostatných dokumentov z evidencie predmetného vozidla a potvrdenia z príslušnej poisťovne, v rámci ktorej malo byť motorové vozidlo poistené, avšak orgány činné v trestnom konaní ani súdy nevykonali v tejto časti dostatočné dokazovanie. S poukazom na uvedené má obvinený za to, že skutok tak, ako je uvedený v skutkovej vete obžaloby a ktorý sa mu kladie za vinu, sa nestal.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby dovolací súd rozhodol tak, že vysloví, že uznesením Krajského súdu v Bratislave z 26. októbra 2017, sp. zn. 2To/80/2017, a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku. Zároveň zruší napadnuté

uznesenie Krajského súdu v Bratislave, ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo 6. apríla 2017, sp. zn. 5T/26/2016, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prikáže Okresnému súdu Bratislava II, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa podaním z 24. januára 2019 vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „prokurátor“), ktorý vo svojom vyjadrení vo vzťahu k dovolacej námietke týkajúcej sa nepreukázania prevzatia predmetného motorového vozidla obvineným poukázal na napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave, v rámci ktorého tento súd označil námietky tohto charakteru za nepodstatné, pretože je irelevantné, kto osobne predmet leasingu prevzal, či, kedy a kým bol predmet leasingu zaevidovaný do evidencie vozidiel a či bol tento predmet leasingu poistený. Dôležitým prvkom v danej situácii je podľa prokurátora objektívne hľadisko, odôvodnené tým, že konateľ a jediný spoločník spoločnosti plne zodpovedá za dojednané a uzatvorené zmluvy, ktoré podpísal. Rovnako tak za neopodstatnenú považuje prokurátor námietku týkajúcu sa nepredloženia kompletných dokumentov vo vzťahu k predmetnému leasingu zo strany poškodenej spoločnosti, pretože v predmetnej veci je podstatné to, že leasingová zmluva bola podpísaná konateľom spoločnosti, ktorý teda mal vedomosť o jej podpísaní, čo je deklarované jeho podpisom. U konateľa spoločnosti sa pritom prezumuje vedomosť o ním vykonaných úkonoch a opak sa musí preukázať, k čomu však v predmetnej veci nedošlo. S ohľadom na časový odstup od uzatvárania leasingovej zmluvy a iných s tým súvisiacich právnych aktov je podľa prokurátora pochopiteľné, že svedkovia nevypovedali podrobnosti o okolnostiach prevzatia, odovzdania a pod. Podľa prokurátora je pritom bez významu, kto predmet leasingu prevzal a kto ho užíval, pretože tieto skutočnosti nenesú relevantnú informáciu, ktorá by vyvracala dokazovaním potvrdené fakty.

Vo vzťahu k námietke obvineného týkajúcej sa neuskutočnenia reálneho odovzdania predmetu leasingu prokurátor uviedol, že v prípade, ak je predmetom právneho úkonu motorové vozidlo, k jeho odovzdaniu môže dôjsť napríklad aj odovzdaním kľúčov, bez toho, aby sa motorové vozidlo nachádzalo bezprostredne pri osobách uzatvárajúcich predmetnú zmluvu. Existenciu motorového vozidla nebolo potrebné dokazovať v predmetnom trestnom konaní, pretože ani v procese po uzatvorení zmluvy nedošlo k úkonom z ktorejkoľvek zmluvnej strany, týkajúcim sa namietania existencie predmetného motorového vozidla. Podľa prokurátora je logické, že ak by predmet leasingu neexistoval, leasingový nájomca by to prenajímateľovi signalizoval a prenajímateľ by taktiež nemal záujem predmetné motorové vozidlo ďalej predávať inej spoločnosti, ako tomu bolo v tomto prípade. Z tohto dôvodu považuje prokurátor námietky obvineného v danom smere za nepodložené, irelevantné a zavádzajúce.

Pokiaľ ide o obvineným spochybňované vlastnícke právo poškodenej spoločnosti k predmetnému motorovému vozidlu, prokurátor sa v tejto súvislosti stotožnil s odvolacím súdom v poukazaní na bod 1.5.2 Všeobecných zmluvných podmienok, v ktorých je uvedené, že predmet leasingu je vo výlučnom vlastníctve poškodenej spoločnosti. Obvinený pritom túto skutočnosť potvrdil svojim podpisom a z tohto dôvodu nie je podľa prokurátora jeho dovolacia námietka v tomto smere ničím podložená a ani ju žiadnym právne relevantným spôsobom nevyvracia.

Vo vzťahu k obvineným namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu skutku prokurátor uviedol, že v predmetnom prípade došlo na základe dokazovania k ustáleniu skutočností naplňajúcich všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla. Obvinený mal pritom po zistení skutočností o porušení leasingovej zmluvy povinnosť vyvinúť potrebné úkony na vrátenie motorového vozidla s vedomím, že ak sa tak nestane, bude to mať zodpovedajúce právne následky v podobe vzniku škody druhej zmluvnej strany a prípadne aj trestnoprávneho postihu.

Dovoláciu námietku obvineného týkajúcu sa výšky škody a jej nesprávneho dokazovania prokurátor negoval znaleckým posudkom Ing. Pavla Drobného, ktorý podľa jeho názoru správne ustálil rozsah vzniknutej škody s ohľadom na všetky relevantné skutočnosti, pričom v priebehu konania sa neobjavila žiadna taká skutočnosť, ktorá by výšku škody relevantným spôsobom spochybňovala.

Napokon vo vzťahu k obvineným namietanému nezisteniu objektívnej pravdy zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdu prokurátor uviedol, že vykonaným dokazovaním došlo k náležitému zisteniu skutkového stavu a k jeho správne právnomu posúdeniu, pričom orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi bola správne vyhodnotená miera dôkazov potrebná na zistenie skutkového stavu veci a na rozhodnutie. Konajúce súdy nepovažovali za účelné vykonávať ešte iné, obhajobou navrhované dôkazy, ktoré boli irelevantné vo vzťahu k objasneniu skutku a nepriniesli by iné skutkové alebo právne závery. Rovnako tak podľa prokurátora v predmetnej veci nebola použitá zásada ultima ratio ani zásada in dubio pro reo, pretože neexistovali skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iný postup a rozhodnutie vo veci.

Na základe uvedených skutočností sa prokurátor nestotožnil s argumentáciou dovolateľa v žiadnom z bodov jeho dovolania a navrhol, aby dovolací súd dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nevykonanie ním navrhovaných dôkazov v predmetnom konaní. V súvislosti s touto jeho dovolacou námietkou je potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu zo 14. januára 2014, sp. zn. 2 Tdo 1/2014, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 116, roč. 2014, v zmysle ktorého: „Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radíť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdom (§ 34 Tr. por.), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným alebo prostredníctvom obhajcu (§ 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Tr. por.). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (272 ods. 3 Tr. por.), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Tr. por.). Späťvzatie návrhu na doplnenie dokazovania je možné písomným podaním alebo zápisnične na hlavnom pojednávaní. Možno tak učiniť individuálne vo vzťahu k jednotlivému pôvodne navrhovanému dôkazu, alebo všeobecne k doplneniu dokazovania ako celku. Z časového hľadiska je hraničnou fázou vyhlásenie predsedu senátu

podľa § 274 ods. 1 Tr. por., že dokazovanie je skončené. Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.“

V nadväznosti na uvedené dáva najvyšší súd do pozornosti, že z predloženého spisového materiálu vyplýva, že v rámci prípravného konania, pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu 28. januára 2016, navrhol obvinený prostredníctvom svojho obhajcu doplnenie dokazovania spočívajúce vo výsluchu N. N., v predložení kompletnej dokumentácie týkajúcej sa tohto leasingového prípadu spoločnosťou ČSOB Leasing a. s. a predloženie kompletnej dokumentácie týkajúcej sa predmetného motorového vozidla zo strany spoločnosti E. Y. s. r. o. (č. l. 174 spisu). Vyšetrovateľ tieto jeho návrhy na doplnenie dokazovania pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu odmietol, pretože ich nepovažoval za potrebné a zadokumentovaný skutkový stav považoval za dostatočný na ukončenie prípravného konania (č. l. 174 spisu). Počas konania na prvostupňovom súde obvinený prostredníctvom obhajcu predložil návrhy na doplnenie dokazovania v rámci podaného odporu proti trestnému rozkazu, a to predloženie kompletnej dokumentácie spoločnosti ČSOB Leasing a. s. k predmetnému leasingu, predloženie inej dokumentácie spoločnosti ČSOB Leasing a. s., predmetom ktorej bolo refinancovanie predmetného motorového vozidla, predloženie kompletnej dokumentácie spoločnosti E. Y. s. r. o. k leasingovej zmluve, ako aj inej dokumentácie tejto spoločnosti, predmetom ktorej bolo refinancovanie motorového vozidla, ktoré bolo predmetom leasingu, vypočutie svedka N. N. a zabezpečenie úplného výpisu z evidencie motorového vozidla, ktoré bolo predmetom leasingu (č. l. 187 spisu). Na hlavnom pojednávaní 6. apríla 2017, na otázku samosudcu procesnej strany zhodne uviedli, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 222 spisu).

Z uvedeného je zrejmé, aj s poukazom na citované rozhodnutie, že pokiaľ obvinený J. N. na hlavnom pojednávaní 11. mája 2018 vyhlásil, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania, mal prvostupňový súd za to, že na svojich návrhoch na doplnenie dokazovania netrvá a tieto vzal späť.

Z uvedeného je potom zrejmé, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. V predmetnej veci síce obvinený tento dovolací dôvod v podanom dovolaní označil, avšak obsahovo doň nespadá žiadna z ním uvádzaných dovolacích námietok. Z tohto dôvodu možno konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy

výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014 - II.).

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (porovnaj rozsudok najvyššieho súdu z 22. januára 2008, sp. zn. 2 Tdo 46/2007, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2008).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nepreukázanie spáchania skutku, nesprávne vyhodnotenie jednotlivých dôkazov, nepreukázanie existencie predmetu leasingu, nepreukázanie vlastníckeho práva poškodenej spoločnosti ako aj nesprávne právne posúdenie skutku z dôvodu nenaplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona.

Vo vzťahu k obvineným namietanému nepreukázaniu spáchania skutku, nesprávnemu vyhodnoteniu jednotlivých dôkazov, nepreukázaniu existencie predmetu leasingu, ako aj nepreukázaniu vlastníckeho práva poškodenej spoločnosti je potrebné poukázať na to, že všetky tieto námietky sú tzv. námietkami skutkovými, t. j. námietkami vzťahujúcimi sa k správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorý však dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným nemôže v zmysle § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať ani meniť. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o dovoláciu námietku obvineného týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia skutku, tejto možno prisvedčiť v tom smere, že skutok tak, ako je formulovaný v skutkovej vete rozsudku, nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 Trestného zákona. Objektívna stránka tohto trestného činu totiž predpokladá neoprávnené používanie motorového vozidla po kratší čas, v úmysle vrátiť ho späť vlastníčkovi. Zo zisteného skutkového stavu (vyplývajúceho zo skutkovej vety rozsudku) však vyplýva, že obvinený predmetné motorové vozidlo nielen neoprávnené používal (po vypovedaní leasingovej zmluvy), ale následne ho dal aj do užívania spoločnosti O. W., s. r. o. Jeho konanie tak napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustí ten, kto si prisvojí vec, ktorá mu bola zverená a spôsobí tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Uvedené v podstate potvrdzuje aj rozsudok najvyššieho súdu z 12. júna 2001, sp. zn. 6 Tz 5/2001, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2, roč. 2002, v zmysle ktorého „prevzatie tovaru kupujúcim pri uzatvorení kúpnej zmluvy s výhradou vlastníckeho práva v zmysle vety prvej § 601 Občianskeho zákonníka nezakladá vznik vlastníckeho práva kupujúceho k prevzatému tovaru, ale tento mu je len zverený do užívania na dohodnutý účel až do času, než za tovar zaplatí celú dohodnutú cenu. Preto v prípade, že kupujúci takýto tovar predal, hoci ešte celú dohodnutú cenu nesplatil, z hľadiska znaku skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 248 Trestného zákona škodu na cudzom majetku, spôsobil vlastníčkovi tovaru škodu nie vo výške zvyšku ešte nesplatené sumy, ale vo výške ceny zvereného tovaru.“

Rozdiel medzi predmetnými dvoma trestnými činmi je predovšetkým v tom, že kým pri neoprávnenom používaní cudzieho motorového vozidla má páchatel' záujem užívať predmetné motorové vozidlo, teda „prisvojíť si“ len jednu zložku z triády vlastníckeho práva (ktorú tvorí právo vec užívať a požívať jej plody a úžitky, právo vecou disponovať a právo vec držať), kdežto pri trestnom čine sprenevery si páchatel' cudziu vec prisvojí. Prisvojením si veci sa v zmysle § 130 ods. 4 Trestného zákona rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka alebo inej osoby, ktorá ju má oprávnené, bez súhlasu, s úmyslom s

ňou nakladať ako s vlastnou vecou. Pri trestnom čine sprenevery tak má páchatel' na rozdiel od trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla v úmysle nakladať s vecou ako s vecou vlastnou, t. j. využívať celú triádu vlastníckych práv k predmetnej veci.

Ak teda páchatel' uzavrie leasingovú zmluvu, na základe ktorej mu je zverené motorové vozidlo s tým, že po splatení celej dohodnutej ceny na neho prejde vlastnícke právo k tomuto motorovému vozidlu, pričom tento predmet leasingu v rozpore so zmluvou predá, prenajme alebo inak zaťaží, nejde o trestný čin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla, ale o trestný čin sprenevery, keďže páchatel' s motorovým vozidlom nakladá ako s vlastným. Možno preto konštatovať, že skutok v predmetnej veci mal byť správne právne kvalifikovaný ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Uvedené zistenie však s poukazom na § 385 ods. 2 Trestného poriadku (v zmysle ktorého „dovolací súd ustanovenie odseku 1 nepoužije, ak by dôvod dovolania bol v neprospech obvineného a dovolenie je podané v prospech obvineného“) nemôže tvoriť podklad na vyslovenie porušenia zákona, pretože trestná sadzba pri prečine sprenevery podľa § 213 ods. 2 Trestného zákona (1 - 5 rokov) je prísnejšia ako trestná sadzba pri prečine neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 2 (6 mesiacov - 3 roky). Skutok bol teda prvostupňovým, ako aj odvolacím súdom nesprávne právne kvalifikovaný v prospech obvineného, t. j. jeho konanie bolo kvalifikované podľa menej prísnej skutkovej podstaty, než malo byť. V dovolacom konaní iniciovanom dovolaním obvineného pritom nemožno použiť dôvod dovolania, ktorý by bol v jeho neprospech - v tomto prípade kvalifikovať skutok prísnejšie ako v pôvodnom konaní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného J. N. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.